

“मीठे बच्चे— ड्रामाको यथार्थ ज्ञानद्वारा नै तिमी अचल, अडोल र एकरस रहन सक्छौ, मायाको तुफानले तिमीलाई हल्लाउन सक्दैन ।”

प्रश्नः— देवताहरूको कुन चाहिँ एउटा मुख्य गुण तिमी बच्चाहरूमा सदा देखिनुपर्छ ?

उत्तरः— हर्षित रहने । देवताहरूलाई सदा मुस्कुराएको हर्षित देखाउँछन् । यस्तै तिमी बच्चाहरूले पनि सदा हर्षित रहनु छ, कुनै पनि कुरा होस्, मुस्कुराइ रहने गर । कहिल्यै पनि उदासी वा क्रोध आउनुहुँदैन । जसरी बाबाले तिमीहरूलाई सही र गलतको ज्ञान दिनुहुन्छ, उहाँ कहिल्यै क्रोध गर्नुहुन्न, उदास हुनुहुन्न, त्यस्तै तिमी बच्चाहरू पनि उदास हुनु छैन ।

ओम् शान्ति । बेहदका बच्चाहरूलाई बेहदका बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । लौकिक बाबाले त यस्तो भन्दैनन् । उनीहरूको धेरैमा ५-७ बच्चाहरू होलान् । यहाँ त जति यी सबै आत्माहरू छन्, आपसमा भाइ-भाइ हुन् । ती सबैको पिता अवश्य हुनुपर्छ । भन्छन् पनि, हामी सबै भाइ-भाइ हौं । सबैका लागि भन्छन् । जो पनि आउँछन्, उनीहरूको लागि भन्छन्— हामी भाइ-भाइ हौं । ड्रामामा त सबै बाँधिएका छन्, जसलाई कसैले जान्दैनन् । यो नजान्नु पनि ड्रामामा निश्चित छ । जसलाई बाबा नै आएर सुनाउनुहुन्छ, कथा आदि जब बसेर सुनाउँछन् भने भन्छन्— परमपिता परमात्मा नमः । अब उहाँ को हुनुहुन्छ— यो जान्दैनन् । भन्छन्— ब्रह्मा देवता, विष्णु देवता, शंकर देवता तर बुझेर भन्दैनन् । ब्रह्मालाई वास्तवमा देवता भनिदैन । देवता विष्णुलाई भनिन्छ । ब्रह्माको बारेमा कसैलाई थाहा छैन । विष्णु देवता ठीक छ, शंकरको त केही पनि पार्ट छैन । उनको जीवनी छैन, शिवबाबाको त जीवनी छ । उहाँ आउनुहुन्छ नै पतितलाई पावन बनाउन, नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्न । अहिले एक आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना र सबै धर्मको विनाश हुन्छ । सबै कहाँ जान्छन् ? शान्तिधाम । शरीर त सबैको विनाश हुनु छ । नयाँ दुनियाँमा केवल तिमीहरू हुनेछौ । जति पनि मुख्य धर्म छन्, तिनलाई तिमीहरूले जान्दछौ । सबैको त नाम लिन सकिदैन । साना-साना हाँगा-बिगाहरू त धेरै छन् । पहिले-पहिले दैवी फेरि इस्लामी । यी कुरा तिमी बच्चाहरू सिवाय अरू कसैको बुद्धिमा छैन । अहिले त्यो आदि सनातन देवी-देवता धर्म प्रायः लोप छ, त्यसैले बरको वृक्षको उदाहरण दिन्छन् । पूरै वृक्ष खडा छ, मूल जरा चाहिँ छैन । सबैभन्दा लामो आयु यो बरको वृक्षको हुन्छ । त्यसरी नै यसमा सबैभन्दा लामो आयु आदि सनातन देवी-देवता धर्मको छ । त्यो जब प्रायः लोप हुन्छ तब त बाबा आएर भन्नुहुन्छ— अब एक धर्मको स्थापना र अनेक अधर्मको विनाश हुनु छ, त्यसैले त्रिमूर्ति पनि बनाइएको छ । तर अर्थ बुझ्दैनन् । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— उच्चभन्दा उच्च भगवान् हुनुहुन्छ फेरि ब्रह्मा-विष्णु-शंकर, फेरि सृष्टिमा आएपछि देवी-देवताभन्दा अरू कुनै धर्म हुँदैन । भक्तिमार्ग पनि ड्रामामा निश्चित छ । पहिले शिवको भक्ति गर्छन् फेरि देवताहरूको । यहाँको नै त कुरा हो । बाँकी त सम्झन्छन्— हाम्रो धर्म, मठ, पन्थ कहिले स्थापना हुन्छ । जसरी आर्यहरूले भन्छन्— हामी धेरै पुराना हौं । वास्तवमा सबैभन्दा पुरानो त हो नै आदि सनातन देवी-देवता धर्म । तिमी जब कल्प-वृक्षमा सम्झाउँछौ तब स्वयं पनि बुझ्नेछन्— हाम्रो धर्म फलानो समयमा आउनेछ । सबैलाई जुन अनादि अविनाशी पार्ट मिलेको छ, त्यो बजाउनु छ, यसमा कसैको दोष वा भूल भन्न सकिदैन । यो त केवल सम्झाइन्छ— पाप आत्मा किन बन्छन् । मनुष्यहरूले भन्छन्— हामी बेहदका बाबाका सबै सन्तान हौं, फेरि सबै भाइहरू सत्ययुगमा किन हुँदैनौ ? तर ड्रामामा पार्ट नै छैन । यो अनादि ड्रामा बनेको छ, यसमा निश्चय राख, अरू कुनै कुरा नबोल । चक्र पनि देखाइएको छ— कसरी यो घुम्छ । कल्पवृक्षको पनि चित्र छ । तर यो कसैले जान्दैनन्, यसको आयु कति छ । बाबा कसैको निन्दा गर्नुहुन्न । यो त सम्झाइन्छ, तिमीहरूलाई पनि सम्झाउनुहुन्छ— तिमीहरू कति पावन थियौ, अहिले पतित बनेका छौ, त्यसैले पुकार्दछौ— हे पतितपावन आउनुहोस् । पहिले त तिमी सबैलाई पावन बन्नु छ । फेरि नम्बरवार पार्ट बजाउन आउनु छ । आत्माहरू सबै माथि रहन्छन् । बाबा पनि माथि रहनुहुन्छ, फेरि उहाँलाई बोलाउँछौ— आउनुहोस् भनेर । यसरी बोलाउँदैमा उहाँ आउनुहुन्न । बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो पनि ड्रामामा पार्ट निश्चित छ । जसरी हदको ड्रामामा पनि मुख्य पात्रहरूको पार्ट हुन्छ, यो फेरि हो बेहदको ड्रामा । सबै

ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएका छन्, यसको मतलब यो होइन— धागोमा बाँधिएका छन् । होइन । यो बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । त्यो हो जड वृक्ष । यदि बीज चैतन्य हुने हो भने उसलाई यो थाहा हुने थियो— कसरी वृक्ष ठूलो भएर फेरि फल दिनेछ । उहाँ त यस मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको चैतन्य बीज हुनुहुन्छ, यसलाई उल्टो वृक्ष भनिन्छ । बाबा त ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, उहाँलाई सारा वृक्षको ज्ञान छ । यो त्यही गीताको ज्ञान हो । कुनै नयाँ कुरा होइन । यहाँ बाबा कुनै श्लोक आदि उच्चारण गर्नुहुन्न । उनीहरू ग्रन्थ पढेर फेरि बसेर अर्थ बुझाउँछन् । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यो हो पढाइ, यसमा श्लोक आदिको आवश्यकता छैन । ती शास्त्रहरूको पढाइमा कुनै एम अब्जेक्ट हुँदैन । भनिन्छ— ज्ञान, भक्ति, वैराग्य । यो पुरानो दुनियाँ विनाश हुन्छ । संन्यासीहरूको हो हृदको वैराग्य, तिमीहरूको हो बेहदको वैराग्य । शंकराचार्य आउँछन् त्यसपछि उनीहरू बसेर घरबारबाट वैराग्य दिलाउँछन् । उनीहरूले पनि शुरूमा शास्त्र आदि सिकाउँदैनन् । जब धेरै वृद्धि हुन्छ तब शास्त्र बनाउन शुरू गर्छन् । पहिले-पहिले त धर्म स्थापन गर्नेवाला एउटै हुन्छ फेरि बिस्तारै-बिस्तारै वृद्धि हुन्छ । यो पनि बुझ्नुपर्छ । सृष्टिमा पहिले-पहिले कुन चाहिँ धर्म थियो । अहिले त अनेक धर्म छन् । आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो, जसलाई स्वर्ग हेविन भनिन्छ । तिमी बच्चाहरू रचयिता र रचनालाई जानेर आस्तिक बन्दछौ । नास्तिकपनको कति दुःख हुन्छ, अनाथ बन्दछन्, आपसमा लडाईँ-भगडा गरिरहन्छन् । भनिन्छ नि— तिमीहरू आपसमा लडाईँ गरिरहन्छौ, तिमीहरूको कोही मालिक छैन कि के हो ? अहिले सबै अनाथ बन्दछन् । नयाँ दुनियाँमा पवित्रता, सुख, शान्ति सबै थियो, अपार सुख थियो । यहाँ अपरम अपार दुःख छ । त्यो हो सत्ययुगको, यो हो कलियुगको, अहिले तिमीहरूको हो संगमयुगको । यो पुरुषोत्तम संगमयुग एउटै छ । सत्ययुग-त्रेताको संगमलाई पुरुषोत्तम भनिदैन । यहाँ छन् असुर, वहाँ हुन्छन् देवताहरू । तिमीहरू जान्दछौ— यो रावणराज्य हो । रावणमाथि गधाको शिर देखाउँछन् । गधालाई जति सफा गरेर कपडा ओढाए पनि, माटोमा लडेर कपडा खराब गरिदिन्छ । बाबाले तिमीहरूको कपडा सफा फूलसमान बनाउनुहुन्छ, फेरि रावण राज्यमा अपवित्र बन्दछौ । आत्मा र शरीर दुवै अपवित्र बन्दछ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीहरूले सारा शृंगार गुमाइदिएका छौ । बाबालाई पतित-पावन भनिन्छ, तिमी पूरै सभामा भन्न सक्छौ— हामी सत्ययुगमा कति शृंगारिएका थियौं, कति फस्टक्लास राज्य-भाग्य थियो । फेरि मायारूपी धुलोमा मैलो भएका छौं ।

बाबा भन्नुहुन्छ— यो हो अँध्यारो नगरी । भगवान्लाई सर्वव्यापी भनिदिएका छन्, जे-जति भएको छ त्यो हुबहु रिपिट हुनेछ, यसमा अलमलिने आवश्यकता छैन । ५ हजार वर्षमा कति घण्टा, मिनेट, सेकेण्ड हुन्छन्, एउटा बच्चा सबै धर्मवालाहरूको हिसाब निकालेर पठाएको थियो, यसमा पनि बुद्धि व्यर्थमा गयो । बाबा त यसरी नै सम्झाउनुहुन्छ— दुनियाँ कसरी चल्छ ?

प्रजापिता ब्रह्मा हुन् ग्रेट-ग्रेट ग्रेण्ड फादर । उनको कर्तव्यको बारेमा कसैले जान्दैनन् । विराट् रूप बनाएका छन् । त्यहाँ प्रजापिता ब्रह्मालाई उडाइदिएका छन् । बाबा र ब्राह्मणहरूलाई यथार्थसँग जान्दैनन् । उनलाई भनिन्छ नै आदि देव । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— म यस वृक्षको चैतन्य बीजरूप हुँ । यो उल्टो वृक्ष हो । बाबा जो सत्य हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, उहाँको नै महिमा गरिन्छ । आत्मा नहुने हो भने चलन फिर्न पनि सक्दैन । गर्भमा पनि ५-६ महिनापछि आत्माले प्रवेश गर्छ । यो पनि ड्रामा बनेको छ । फेरि आत्मा निस्किएर गएपछि त समाप्त । आत्मा अविनाशी छ, उसले पार्ट बजाउँछ, यो कुरा बाबा आएर अनुभव (रियलाइज) गराउनुहुन्छ । आत्मा यति सानो बिन्दी छ, त्यसमा अविनाशी पार्ट भरिएको छ । परमपिता पनि आत्मा हुनुहुन्छ, उहाँलाई ज्ञानका सागर भनिन्छ । उहाँले नै आत्माको अनुभूति (रियलाइजेसन) गराउनुहुन्छ । उनीहरूले केवल भनिदिन्छन्— परमात्मा सर्व शक्तिमान्, हजारौं सूर्यभन्दा तेजोमय हुनुहुन्छ । तर केही बुझ्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यो सबै भक्तिमार्गमा वर्णन गरिएको छ र शास्त्रमा लेखिदिएका छन् । अर्जुनलाई साक्षात्कार भयो त्यतिखेर भने— म यति धेरै तेजलाई सहन गर्न सकिदैन, त्यसैले त्यही कुरा मनुष्यको बुद्धिमा बसेको छ । यति तेजोमय कसैभित्र प्रवेश गर्ने हो भने फाट्दछ । ज्ञान त छैन नि । त्यसैले सम्झन्छन्— परमात्मा त हजारौं सूर्यभन्दा तेजोमय हुनुहुन्छ, हामीलाई उहाँको साक्षात्कार हुनुपर्‍यो । भक्तिको भावना बसेको छ, त्यसैले

उनीहरूलाई त्यो साक्षात्कार पनि हुन्छ । शुरू-शुरूमा तिमीहरूको पासमा पनि यस्तो धेरैले साक्षात्कार गर्दथे, आँखा राता हुन्थे । साक्षात्कार गरे फेरि आज उनीहरू कहाँ छन् र । ती सबै हुन् भक्तिमार्गका कुराहरू । त्यसैले यो सबै बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, यसमा ग्लानिको कुनै कुरा छैन । बच्चाहरूलाई सदैव हर्षित रहनु छ । यो त ड्रामा बनेको छ । मलाई यति गाली दिन्छन्, फेरि म के गर्छु ? रिसाउँछु र ! सम्झन्छु— ड्रामा अनुसार यी सबै भक्तिमार्गमा फँसेका छन् । असन्तुष्ट हुने कुरै छैन । ड्रामा यस्तो बनेको छ । प्यारसँग ज्ञान दिनुपर्छ । विचरा अज्ञान अन्धकारमा छन्, बुझेनन् भने दया पनि लाग्छ । सदैव मुस्कुराइरहनु पर्छ । यी विचरा स्वर्गको द्वारमा आउन सक्दैनन्, यी सबै शान्तिधाममा जानेवाला हुन् । सबैले शान्ति नै चाहन्छन् । त्यसैले बाबाले नै यथार्थ सम्झाउनुहुन्छ । अहिले तिमीहरू जान्दछौ— यो खेल बनेको छ । ड्रामामा हरेकलाई पार्ट मिलेको छ, यसमा धेरै अचल, स्थिर बुद्धि चाहिन्छ । जबसम्म अचल, अडोल एकरस अवस्था हुँदैन तबसम्म पुरुषार्थ कसरी गर्नेछौ ? जेसुकै होस्, तुफान आओस् तर स्थिर रहनु छ । मायाको तुफान त धेरै आउनेछन् र अन्त्यसम्म आउनेछन् । अवस्था मजबुत चाहिन्छ । यो हो गुप्त मेहनत । कति बच्चाहरूले पुरुषार्थ गरेर तुफानलाई उडाइदिन्छन् । जति जो पास हुन्छ उति उच्च पद पाउँछ । राजधानीमा पद त धेरै हुन्छन् नि ।

सबैभन्दा राम्रा चित्र हुन् त्रिमूर्ति र कल्प-वृक्षको । यी शुरूमा बनेका हुन् । बेलायतमा सेवाको लागि पनि यी दुई चित्र लिएर जानु छ । यिनीहरूमा नै राम्ररी बुझ्न सक्नेछन् । बिस्तारै-बिस्तारै बाबा जो चाहनुहुन्छ— यी चित्र कपडामा हुन्, त्यो पनि बन्दै जानेछ । तिमीहरूले सम्झाउनेछौ— यो कसरी स्थापना भइरहेको छ । तपाईंहरूले पनि यसलाई बुझ्नुभयो भने आफ्नो धर्ममा उच्च पद पाउनु हुनेछ । क्रिश्चियन धर्ममा तपाईंहरू उच्च पद पाउन चाहनुहुन्छ भने यसलाई राम्रो गरी बुझ्नुहोस् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा पवित्र बनेर स्वयंको शृंगार गर्नु छ । कहिल्यै पनि मायाको धुलोमा परेर शृंगार बिगार्नु छैन ।
- २) यस ड्रामालाई यथार्थसँग बुझेर आफ्नो अवस्था अचल, अडोल, स्थिर बनाउनु छ । कहिल्यै पनि अलमलिनु छैन, सदैव हर्षित रहनु छ ।

वरदानः— भगवान् र भाग्यको स्मृतिद्वारा अरूको पनि भाग्य बनाउनेवाला खुशनुमः भाग्यवान् भव

अमृतवेलादेखि लिएर रात्रीसम्म आफ्ना भिन्न-भिन्न भाग्यलाई स्मृतिमा ल्याऊ र यही गीत गाइराख— वाह मेरो श्रेष्ठ भाग्य ! जो भगवान् र भाग्यको स्मृतिमा रहन्छन् उनीहरूले नै अरूलाई भाग्यवान् बनाउन सक्छन् । ब्राह्मण अर्थात् सदा भाग्यवान्, सदा खुशनसीब । कसैको हिम्मत छैन जसले ब्राह्मण आत्माको खुशीलाई कम गर्न सकोस् । हरेक खुशनुमः खुशनसीब (भाग्यवान्) हो । ब्राह्मण जीवनमा खुशी हराओस्, असम्भव छ, शरीर छुटोस् तर खुशी छुट्न सक्दैन ।

स्लोगनः— मायाको भुलालाई छोडेर अतीन्द्रिय सुखको भुलामा सदा भुलिराख ।